

חייל שב הביתה

מחזה קצר ב- 3 תמונות מאת מוטי לרנר

©

הדמויות:

יוני:	חייל, בן 20
דניאל:	אביו, בן 50
רות:	אמו, בת 45
טליה:	חברתו, בת 18

תמונה מס' 1

בית המשפחה. יום שישי אחה"צ. הדלת נפתחת. יוני נכנס. בידו תרמיל ורובה. הוא שב מן הצבא לחופשת שבת קצרה. לתדהמת הוריו ראשו מגולח. רגע של שתיקה.

רות: יוני!...

דניאל: (בכעס) למה לא פתחת את הפלאפון שלך? התקשרנו אליך כל חמש דקות. התקשרנו לחברים שלך. אף אחד לא ידע מה קרה לך. איפה היית?

רות: הסתפרת? הרי ביקשת שאני אספר אותך...

דניאל: אתה לא שומע מה שאני אומר לך? הזמנתי לי מגרש טניס לחמש. למה זה לקח לך כל כך הרבה זמן?

רות: (לדניאל) בבקשה, דניאל. הוא כבר כאן... (ליוני) ראינו חדשות. דאגנו. (רואה שריטה על פניו) מה זה?

דניאל: (עדיין כועס) למה לא טלפנת אלינו מהאוטובוס?

יוני: זה סתם שריטה...

רות: (מנסה לחבק אותו) לרגע לא הכרתי אותך ככה. בלי התלתלים. פתאום העיניים שלך נראות כל כך גדולות. בכית?

- יוני: (מתחמק) זה בגלל הרוח...
- דניאל: הבהלת אותנו עם התספורת הזאת. למה לא התקשרת כשיצאת מהבסיס? אימא כמעט מתה מפחד. חמישה שבועות היא לא ישנה. היא בקושי הולכת לעבודה. היא לא מקבלת פציינטים. היא לא הלכה למספרה. היא לוקחת ואליום כל שעותיים...
- רות: (בכעס) בבקשה, דניאל!...
- דניאל: (לרות) אם הוא היה יודע, הוא היה מתקשר.
- רות: זה לא נכון, יוני. אני בסדר גמור. אתה לא צריך לדאוג לי. (לדניאל בכעס) מה פתאום ואליום? (מנסה שוב לחבק את יוני) רק חיבוק אחד. רק לראות שהכל במקום... (הוא שוב מתחמק) למה אתה כל כך חיוור?
- דניאל: (ליוני) למה הפלאפון שלך סגור כל הזמן?
- רות: (בצעקה לדניאל) עזוב אותו כבר!!
- דניאל משתתק. הוא כועס, כמובן, משום שהדאגה כמעט וטרפה את דעתו. עכשיו הוא נרגע. הוא מתגבר על הכעס, פונה אל יוני ומחבק אותו.
- דניאל: סליחה. באמת סליחה. אני לא יודע מה קורה לי. אני כבר לא מבין שום דבר. כנראה שאסור לי לראות חדשות. לקרוא עיתונים. אני צריך לעבוד, לשחק טניס, ולסתום ת'פה. זה הכל. (בנויפה לרות) אמרתי לך שגם אני צריך ואליום. אמרתי, או לא אמרתי?
- רות מתעלמת ממנו ופונה לחבק את יוני.
- רות: אני לא אשגע אותך, יוני. אני מבטיחה. אני אשתוק. אני אתן לך לנות. אני אתן לך לצאת. אני רק רוצה לראות שהכל בסדר...
- רות חשה שיוני פסיבי והיא מרפה ממנו בדאגה. גם דניאל מודאג. שתיקה ארוכה.
- דניאל: (שובר את השתיקה) אז איך אתה מרגיש? תגיד משהו...
- יוני: סטייק. אני רוצה סטייק, אימא. סטייק עם צ'יפס. הרבה צ'יפס. וקטשופ...
- דניאל: (לרות) לא שמעת? הוא רוצה לאכול. (רות בולעת את עלבונה ויוצאת למטבח. דניאל פונה ליוני) המנוולים שם לא נותנים לכם מספיק אוכל. מה? שאני אדבר איתם? בחמש אני משחק טניס עם איזה אלוף משנה מהמטכ"ל. אני אספר לו מה קרה עם האוטובוס שלך. לא יכול להיות שתחכה עשר שעות. אימא כמעט התעלפה... (מניח את הקטשופ על השולחן)

יוני: או, קטשופ. אני מת על קטשופ. פעם הייתי עושה שלולית של קטשופ בפיינה של הצלחת. זוכר? ואז הייתי טובל בה את הצ'יפס. אחד, אחד, לפי התור. עכשיו אני מנער את הבקבוק חזק, ומשפריץ את הקטשופ על כל הערמה. וגם על הסטייק. השתנית. נכון?

דניאל: (לא מבין) בטח...

רות: (מגישה את הצלחת) בתיאבון... (מתיישבת לידו)

דניאל: תאכל. תאכל... שהאלוף משנה ילך לעזאזל. גם טניס כבר לא מעניין אותי עכשיו. אתה יודע, כל פעם שמישהו מצלצל בפעמון של הדלת אנחנו כמעט מתעלפים...

רות: (מלטפת בחיבה את ראשו של יוני) גם אחד הפציינטים שלי גילח ככה את הראש. הוא היה חודש במילואים והשיער שלו הלבין לגמרי. אמרתי לו שיותר פשוט לצבוע, אבל הוא התעקש שהשיער בגד בו...

דניאל: (ממשיך) בפיגוע שהיה ביום שני איחרתי לדיון בית המשפט. ישבתי בפרוזדור וניסיתי להשיג אותך בטלפון. השופט הבן זונה לא הבין את זה. כבר אמרתי לאימא. ברגע שאתה גומר את הצבא, אנחנו נוסעים לכמה שנים. לא חשוב לאן...

יוני רק התבונן באוכל. הוא לא מצליח לאכול. לפתע הוא קם ומתחיל להתפשט.

יוני: ישר לכביסה. הכל. האבק. הבוץ. הגריז. השמן. המרגרינה. הקפה...

רות לוקחת את החולצה. לפתע עוצרת, בוחנת כתם כהה על החולצה, מתבוננת ביוני בשאלה.

יוני: (ממשיך) הדם של יובל...

רות: (נדהמת) יובל? איזה יובל? יובל מהכיתה שלך?

יוני לא עונה.

דניאל: לא נכון. זה לא יכול להיות... הוא בטח רק...

רות: (ליוני) הוא בטח רק נפצע. הוא בבית חולים. הוא יהיה בסדר. נכון?

יוני הוא מת...

שתיקה. דניאל ורות נרעדים. הם שומעים את צעדי של המוות במדרגות. יוני ממשיך להתפשט. רות עוצרת אותו לפני שהוא מסיר את תחתוניו.

- רות: **חכה. אתה רוצה פיג'מה? או מגבת?**
- דניאל: **אני אביא לך את החלוק שלי....**
- אבל הוא מסיר את תחתוניו ומתיישב ליד השולחן. רות ודניאל מבינים שמשוהו קרה לו.
- דניאל: **אז... אז מה קרה לו, ליובל? בטח היית ממש לידו. בטח ראית...**
- רות: **אילו ידענו היינו באים ללוויה. היינו עומדים איתך שם. עם ההורים שלו. עם החברים. אולי בכל זאת אני אביא לך פיג'מה? (הוא שותק) אם אתה רוצה, נלך אל ההורים שלו מחר... (הוא שותק)**
- דניאל: **(מציע לו את המעיל הצבאי שהוא פשוט) לא קר לך ככה?**
- רות: **אני רוצה לומר לך משהו, יוני. אנחנו לא כועסים שלא טלפנת. אנחנו יודעים שאסור לך להשאיר את הפלאפון פתוח. לא היינו צריכים לנסות להתקשר אליך...**
- דניאל: **(בעקשנות) אז מה בכל זאת קרה? הוא נפצע? הוא סבל? (מניח עליו את מפת השולחן) אתה מוכרח לשמור על עצמך, יוני. אני לא רוצה שתעשה שטויות...**
- רות: **איך לא ידענו מכל זה?**
- לפתע יוני קם. מפת השולחן נשמטת ממנו.
- דניאל: **לאן אתה הולך?**
- יוני: **ליים...**
- רות: **שב... (הוא יושב. היא מכסה אותו במפה)**
- יוני: **הגיטרה. איפה הגיטרה שלי?**
- דניאל: **איזה גיטרה?**
- יוני: **הגיטרה.**
- רות: **(מופתעת) מכרת אותה. כשהלכת לצבא...**
- יוני: **מכרתי? אני? מכרתי?!**
- רות: **כן...**

- יוני: למה שאני אמכור את הגיטרה שלי?
- רות: אמרת שלא תנגן יותר...
- יוני: אני אמרתי את זה? (שניהם נבוכים) למה הרשיתם לי? למה? אתם ההורים שלי. הייתם צריכים לדעת...
- דניאל: מה היינו צריכים לדעת?
- יוני: אני צריך אותה...
- רות: אפשר לקנות לך חדשה. אם אתה רוצה.
- יוני: אני רוצה אותה עכשיו. לים....
- דניאל: מה קרה, יוני?
- יוני: שום דבר.
- דניאל: למה אתה כל כך עייף?
- רות: אתה לא שמח לחזור הביתה? אתה לא שמח לראות אותנו?
- יוני שותק.
- דניאל: מה קרה שם, יוני? מה קרה ליובל? אתה מסתיר ממני משהו. אני רוצה לדעת את האמת. אל תשחק איתי משחקים...
- רות: (בכעס) אני חושבת שכדאי שתלך לשחק טניס, דניאל...
- דניאל: מה את רוצה? מה אמרתי? אני דואג לו...
- יוני: איפה טליה? (שתיקה) איפה היא? היא לא התקשרה? השארתי לה הודעה...
- רות: אני לא יודעת. לא ראינו אותה. לא דיברנו איתה. חשבנו שתהיה איתנו קצת, ואחר כך...
- דניאל: (קוטע אותה) אפשר לצלצל אליה עכשיו...
- יוני: היא לא מבינה שאני צריך אותה. (שתיקה)
- רות: אתה רוצה שאני אצלצל אליה?

דניאל: (בכעס לרות) עכשיו?! אמרתי לך לצלצל אליה אתמול. אמרתי לך להזמין אותה לארוחת ערב. אם לאבא שלה לא אכפת, אז היא יכולה גם לישון כאן. ואמרתי לך לא למכור את הגיטרה. אמרתי לך שהוא יצטרך אותה. אמרתי, או לא אמרתי? את עושה רק מה שאת רוצה...

רות: לך כבר לשחק טניס. בבקשה. לך. תחזור מחר. תחזור מתי שאתה רוצה. אם אתה רוצה ואליום, אני אתן לך ואליום. אם אתה רוצה לנסוע לאמריקה, אז סע לאמריקה. סע לקנדה. רק סע. סע...

לפתע קם יוני, נוטל את בקבוק הקטשופ ומתחיל להתיז סביבו בפראות, על השולחן, על הרצפה והקירות. דניאל ורות ממהרים אליו.

דניאל: תפסיק!!

רות: תפסיק מיד!!

יוני מפסיק. חוזר ומתיישב ליד השולחן.

דניאל: (בלחישת היסטריה לרות) נקי את זה...

רות: אתה תנקה. אתה. הכל בגלל הגאווה שלך. אם לא היית חותם לו, הוא לא היה הולך לשם. הוא לא היה חוזר ככה. אני לא צריכה למות ככה כל יום, כל שעה, כל דקה. גם לא הוא. תראה מה עשית לו. הוא בן יחיד. הוא בכלל לא צריך להיות שם...

שתיקה. דניאל נוטל סמרטוט, כורע על ברכיו ומנקה את הרצפה.

תמונה מס' 2

כמה דקות אחר כך. דניאל עדיין מנקה את הרצפה. יוני יושב ואוכל. נכנסת טליה.

טליה: שלום...

יוני: שלום...

הוא קם והולך לקראתה. היא נבוכה לראות אותו עירום.

רות: אולי כדאי שתלבש משהו, יוני...

יוני: למה?

רות: בבקשה, יוני...

דניאל: (קם מן הרצפה ונעמד בין יוני לבין טליה) שב!

רות: שלום, טליה...

יוני: (לטליה) הסתפרתי...

טליה: הכל בסדר?

יוני: בטח.

דניאל: לך תתלבש!

יוני: (לטליה) את מפחדת ממני?

טליה: למה שאני אפחד?

יוני: אני לא יודע...

דניאל: (מניח על יוני את מפת השולחן) שבי...

טליה איננה יושבת. רגע של מבוכה.

טליה: אימא של יובל שאלה עליך...

יוני: (בחשש) עלי?!?

טליה: כן... הייתי עכשיו בלוויה. חשבתי שתהיה שם.

רות: (ליוני) היא בטח אוספת את התמונות שלו מן החברים. אני חושבת שיש לך כמה תמונות איתו. ניתן לה אותן מחר... (לטליה) עכשיו הוא צריך להתרחק, להתלבש ולנוח קצת...

דניאל: (לטליה) האוטובוס שלו איחר, טליה. רק הרגע הוא הגיע. הוא באמת צריך לנוח...

יוני: מה היא שאלה? מה היא שאלה? מה אמרת לה? (טליה שותקת) מה היא רוצה ממני? מה יכולנו לעשות? היא הגיעה אל המחסום. האישה הזאת. חשבנו שהיא בהריון. שהיא צריכה לבית חולים. פתאום היא התפוצצה. הבטן שלה. הכל. בשניה אחת יובל כבר היה... מול הפרצוף שלי... לא יכולנו לעשות שום דבר... והכובע פלדה שלי באוויר... כל השערות בוערות... ופתאום שקט. שום דבר לא זו. רק הראש של

המטומטמת הזאת מתגלגל ככה... תוק תוק תוק... על הכביש... לתוך
התעלה...

רות ודניאל המומים. הם מנסים לחבק את יוני, או לפחות לגעת בו, כדי להיות בטוחים שהוא שלם.

רות: (המומה) יוני...

דניאל: אלוהים אדירים... ממש נס... יוני...

יוני: (בכעס) די!!

טליה: בוא נסתלק מכאן, יוני. בוא נלך לאיזה מקום. אולי נלך ל...

רות: אתה לא הולך לשום מקום. אני רוצה לבדוק אותך. היית בבית חולים?

דניאל: למה לא הודעת לנו? היינו עוזבים הכל ובאים לבקר אותך...

רות: אין לך כוויות? אין לך מכות יבשות? שום דבר?

טליה: בוא נעשה משהו. לא חשוב מה. נחליט בדרך...

יוני: מה יכולתי להגיד לה, לאימא שלו? לא יכולתי אפילו להסתכל בעיניים
שלה...

רות: (נעמדת ביניהם ופונה לטליה) אני חושבת שכדאי שתלכי לבד. הוא בטח
סחוט. הוא צריך להירגע קצת...

יוני: היא לא הולכת לשום מקום.

רות: (לטליה) את לא רואה שהוא מרגיש לא טוב?

יוני: היא לא הולכת!

דניאל: אני לא מבין, יוני. למה אתה לא יכול להסתכל בעיניים של אימא שלו?

טליה: (מרגישה עוד יותר לא בנוח) בוא נצא כבר, יוני. בבקשה. באתי במכונית של
אבא שלי. הוא לא צריך אותה עד מחר...

יוני: ניסע לים?

טליה: לים? בטח. תיקח בגד ים...

יוני: בגד ים?

טליה: בים צריך בגד ים...

יוני: למה? למה צריך בים בגד ים?

טליה: ככה...

דניאל: בים צריך בגד ים. אתה לא הולך לים בלי בגד ים...

יוני: (לטליה) ואם אני אלבש בגד ים, אז תבואי אתי?

טליה: כן.

יוני: באמת?

טליה: בטח...

יוני: נלך ביחד?

טליה: כן...

רות: (בהחלטיות) אני חושבת שגם אנחנו נבוא אתכם...

דניאל: כן. בהחלט. רעיון מצוין...

טליה: אבל אנחנו רוצים לדבר...

רות: גם אנחנו.

יוני: (להוריו) אתם לא באים איתנו...

דניאל: אנחנו לא נהיה אתכם. אנחנו נשב במסעדה...

יוני: אתם לא באים איתנו!!

רות: בסדר. בסדר. אנחנו לא באים...

יוני: (לטליה) יופי. הכי טוב בים. על החול. בשמש. עד שהמוח שלי יימס...
 (מפשפש בתיק שלו) איפה הבגד ים המזוין הזה? אני תמיד לוקח אותו
 איתי. לפני שבועיים אנחנו נכנסים לבית לחם. מהומות. יריות.
 מרגמות. אנחנו תופסים תצפית על גג של בית מלון. חמישה כוכבים.
 בחצר יש בריכה. כל יום בשמונה בבוקר אני יורד לשחות. (צוחק) בחוץ
 גיהנום. מטענים. רימונים. טנקים. פצועים. מתים. אמבולנסים. ילדים

בוכים. אימהות צורחות. ואני עושה שלושים בריכות. אחת. ועוד אחת.
ועוד אחת. (מוצא את בגד הים) בבגד ים הזה. כשאני יוצא מהמים,
המלצר רץ, מביא לי מגבת וקולה. עם לימון...

הוא צוחק ולובש את בגד הים. דניאל ורות נרגעים מעט והם צוחקים יחד אתו.

דניאל: (לרות) שמעת אותו? עם לימון. הבחור הזה יודע לחיות. הוא יעשה
חיים בכל מקום בעולם...

לפתע ממחר יוני ופושט את בגד הים.

דניאל: תלבש את זה מיד!

הוא מנסה להלביש את יוני בבגד הים.

רות: שלא ילבש. לא צריך. זה רק בגד ים, יוני. אתה בחרת אותו. כשהלכת
למדוד, נכנסת בטעות לתא של מורה שלך שמדדה חצאית. אתה לא
זוכר כמה צחקנו? בסדר. אתה לא מוכרח ללבוש אותו...

יוני כמעט מקיא.

דניאל: אני לא מבין, יוני, הרי ככה לא ייתנו לך להיכנס אל החוף. השוטר
הראשון יעצור אותך. זה התנהגות פסולה במקום ציבורי. באת ליום
אחד ואתה רוצה לבלות אותו בכלא?

יוני: אל תיגע בי. אל תיגע בי!!!

הוא מהר לשולחן נוטל את בקבוק הקטשופ ומכוון אותו לעברם. הם עוצרים. כעבור רגע הוא מטפטף את
הקטשופ על ראשו, על פניו, על גופו. הוא נראה כאילו הוא זב דם. כעבור רגע הוא חדל ומשפיל את עיניו.

טליה: אני הולכת הביתה...

יוני: טליה...

היא נשארת. שתיקה. רות נוטלת מגבת ומנקה את הקטשופ מגופו של יוני.

דניאל: (בחשדנות) מה קרה שם, יוני?

יוני: כלום...

דניאל: מה קרה שם? אני רואה שקרה משהו. מה? מה קרה? אני מוכרח
לדעת. דַּבֵּר! זה לא בגלל יובל. נכון?

טליה: הוא לא רוצה לדבר על זה.

יוני:	לא קרה שום דבר. רבתי עם כמה חברים. זה הכל...
דניאל:	איזה חברים?
יוני:	חברים.
דניאל:	למה? מה עשית?
יוני:	לא עשיתי שום דבר. סתם רבנו...
טליה:	(לדניאל) אתה לא רואה שהוא לא רוצה לדבר על זה?
דניאל:	מה הם רצו ממך?
יוני:	שום דבר.
דניאל:	דבר. מה קרה?
יוני:	אני לא יודע...
דניאל:	דבר!
הוא נוטל אגרטל שהיה מונח על השולחן ומנפץ אותו בזעם על הרצפה. יוני נרעד ואוטם את אוזניו. טליה ממהרת ומחבקת אותו. כעבור רגע הוא נרגע.	
דניאל:	(בשקט) דבר...
יוני:	אני שוכב על איזו גבעה...
טליה:	אתה לא מוכרח לספר להם, יוני...
דניאל:	איזה גבעה?
יוני:	גבעה. עץ זית. חירבה. קוצים. סתם גבעה מעל המחסום...
רות:	אז מה הם רוצים ממך?
יוני:	אני לא יודע מה הם רוצים. אני שוכב על הגבעה ומחפפה על המחסום...
טליה:	(לדניאל ורות) למה? בשביל מה? אף אחד לא מדבר על מה שקורה שם. אף אחד. שום דבר לא יוצא מהדיבורים האלה...
רות:	ואז?

דניאל: (באיום) ואז?

טליה: (ליוני) בוא נסתלק מכאן, יוני...

יוני: בצהרים הילדים יוצאים מבית הספר שבכפר, ומתחילים לזרוק אבנים...

דניאל: ו...

יוני: פתאום מופיע צעיר אחד. תיק גדול על הגב. פתאום הוא מתחיל לרוץ אל החבר'ה שבמחסום. (נוטל את הרובה שלו) ברגע שאני רואה אותו, אני משחרר ניצרה ויורה...

דניאל: יפה. פגעת?

יוני: כן...

דניאל: יפה. איפה?

יוני: בראש.

דניאל: יפה. ואז?

טליה: בבקשה, יוני...

רות נוטלת ממנו את הרובה. הוא ממשיך.

יוני: הראש שלו פתוח. דם עולה ממנו כמו ממזרקה. והוא ממשיך לרוץ. אחרי מה שקרה ליובל, אני לא יכול לקחת צ'אנס. אז אני מכניס לו עוד אחד. בצוואר...

דניאל: יפה...

טליה: די...

טליה מנסה לסתום את פיו של יוני בידה, אבל הוא מתעקש וממשיך.

יוני: וגם אז הוא ממשיך לרוץ. כמה דם יש בהם בערבים האלה. אז אני מכניס בו עוד אחד. בחזה. ועוד אחד בכתף. ועוד אחד בראש. ואז הוא סוף סוף נופל, החרא הזה, על יד החבר'ה...

דניאל: יפה. מגיע לך צל"ש...

יוני: לא מגיע שום צל"ש. הייתי צריך להשכיב אותו יותר רחוק. הם לא סומכים עלי יותר. הם לא מדברים איתי. הם לא רוצים אותי שם...

רות: אבל למה?

דניאל: זו לא אשמתך. גם הם היו צריכים לירות בו...

רות: אבל התיק לא התפוצץ. נכון?

יוני: היו לו רק ספרים בפנים...

יוני פורץ בצחוק משונה. כעבור רגע הוא משתתק, נוטל את מכנסיו הצבאיים ולובש אותם. רות ודניאל המומים. טליה, שכבר שמעה את הסיפור מחבריו של יוני, ממהרת אל יוני ומחבקת אותו.

טליה: מה אכפת לך מהחברים האלה, יוני? אל תחשוב עליהם בכלל. אני חברה שלך. רק אני. שיחשבו מה שהם רוצים. אתה יודע מה? בוא נשכח אותם. בוא נשכח אותם ונעשה חיים. עכשיו. כאן. אנחנו לא חייבים לאף אחד שום דבר. בוא לחדר שלך. בוא נהיה קצת לבד. בוא...

היא אוחזת בזרועו ומוליכה אותו אל חדרו.

תמונה מס' 3

כמה שניות אח"כ. בחדרו של יוני. יוני וטליה יושבים על המיטה. דניאל ורות נכנסים אל החדר.

דניאל: אתה לא חוזר מחר לצבא, יוני.

יוני: צאו מהחדר...

רות: אתה לא מרגיש טוב. קודם אתה הולך לרופא.

דניאל: יש לי חבר רופא. אני אדבר אתו. הוא ייתן לך גימלים...

רות: אתה רוצה שנזמין רופא צבאי?

יוני: צאו מהחדר שלי!

רות: תשמע מה שיש לרופא להגיד. מה כבר יכול להיות?

יוני: ביקשתי שתצאו מהחדר!!

טליה: אנחנו רוצים להיות לבד...

רות: אם באמת היית בריא, יוני, לא היית רוצה לחזור לצבא...

טליה: הוא בריא לגמרי.

יוני: (בייאוש) צאו מכאן...

דניאל: בסדר. בסדר. בוא נעזוב את הרופא. אני אתקשר למג"ד שלך. הוא לא אידיוט. הוא יבין שאתה צריך להישאר בבית כמה ימים...

יוני: אתה לא מתקשר אל אף אחד. בבקשה, צאו. אנחנו רוצים לדבר על משהו...

דניאל: גם אני רוצה לדבר איתך על משהו. אתה כבר שנתיים בצבא. עשית מספיק. יש לך חיים משלך. אתה לא צריך לעשות יותר שום דבר בשביל אף אחד...

טליה: בבקשה. תנו לנו להיות רגע לבד...

דניאל: (ליוני) אם כל כך חשוב לך להיות בצבא, אז תעבור ליחידה אחרת. המג"ד שלך בן אדם. הוא יבין את זה...

יוני: אני לא עובר לשום יחידה אחרת...

רות: (בייאוש) תקשיב לנו, יוני. אתה לא חוזר לצבא. אתה שומע אותי? אתה לא חוזר לצבא, אפילו אם אני אצטרך לקשור אותך בשרשרת למיטה שלך...

שתיקה. לפתע מתחילה טליה להתפשט.

דניאל: מה את עושה? תפסיקי. תפסיקי...

רות: מה קרה לכם? השתגעתם?

דניאל: תתלבשי! תתלבשי!!

יוני: צאו מהחדר הזה!!!

היא ממשיכה להתפשט. גם יוני מתפשט. שניהם נכנסים למיטה ומתכסים.

דניאל: תתלבשו!! שניכם!!!

הוא משליך עליהם את בגדיהם וכמעט מספיק להסיר מהם את השמיכה. רות עוצרת בעדו. אוחות בזרועו. כעבור רגע שניהם יוצאים מן החדר וחוזרים לחדר האורחים. ההתרחשות על הבמה תתקיים מעתה במקביל בתוך חדרו של יוני ומחוצה לו. בתוך החדר יוני וטליה נשארים לבד. היא מחבקת אותו ומנשקת אותו.

טליה: נורא התגעגעתי אליך. אתה? ... לא התקשרתי כי פחדתי שאם לא תענה, אז אני אבהל ו... ואם כן תענה, אז אני אתחיל לבכות... (הוא שותק) אתה רוצה שאני אכבה את האור? (הוא שותק) אתה רוצה שאני אשים מוסיקה? (הוא שותק)

בינתיים רות ודניאל בחדר האורחים. הם חשים אבודים. רות בולעת ואליוס.

רות: קח...
דניאל: לא צריך.
רות: קח!
דניאל: לא רוצה...

היא מוותרת. בינתיים ממשיכה טליה לחבק וללטף את יוני.

טליה: אני יכולה להגיד לך משהו? עכשיו אף אחד לא מדבר כאן על אהבה, אבל אני אוהבת אותך. הייתי צריכה כבר להגיד לך את זה. חשבתי שאתה מרגיש... (שותק) אתה יודע שאבא שלי מסדר לי להיות בגדוד שלך? אני אגיע אליכם תכף אחרי הטירונות... (הוא שותק) למה אתה שותק?

בחדר האורחים פונה רות אל הטלפון.

דניאל: מה את עושה? (היא לא עונה) למי את מתקשרת?

רות: לפסיכיאטר המחוזי...

דניאל: בשביל מה?

רות: בשביל שישלחו אמבולנס וייקחו אותו. הם יכולים לאשפז אותו גם אם הוא לא רוצה...

דניאל: בבית חולים פסיכיאטרי?!

רות: רק לכמה ימים. הצבא לא ירצה אותו אחר כך...

דניאל: ימלאו אותו שם בכדורים. בשוקים חשמליים. הוא ישתגע שם...

רות: יטפלו בו...

דניאל: בשום פנים ואופן...

הוא מנתק את הטלפון. היא מוותרת. בינתיים ממשיכה טליה ללטף את יוני.

טליה: חבק אותי. חבק אותי קצת. נעים לך ככה, יוני... (הוא שותק) אתה לא רוצה? חשבתי שאתה רוצה. חשבתי שאחר כך נתלבש וניסע לים... (מחייכת) אולי נעלה על איזה יאכטה במרינה ונברח... חבק אותי... חבק אותי...

היא מלטפת אותו. הוא מאבד את סבלנותו וצורח עליה.

יוני: תפסיקי כבר. די. לא יכול! לא יכול כלום! לא יכול!!

היא נדהמת. גם דניאל ורות ששמעו את הצרחת נדהמים. יוני שוכב על טליה, היא מתחמקת, קמה מן המיטה, וממהרת להתלבש. כעבור רגע היא יוצאת מן החדר, חולפת על פני דניאל ורות מבלי לומר מילה, ויוצאת. דניאל ורות ממהרים אל החדר. לתדהמתם יוני קם ולובש את מדיו.

רות: מה אתה עושה?

דניאל: לאן אתה הולך?

רות: יש לך עוד יומיים להיות איתנו...

דניאל: מה קרה? מה עשינו? מה לא בסדר?

רות: אתה חולה. אתה לא חוזר לצבא לפני שתרגיש יותר טוב...

דניאל: אתה לא חוזר לצבא בכלל.

רות: אבא ואני דיברנו על זה עכשיו. אולי נמצא דרך לשלוח אותך לחוץ לארץ לכמה חודשים...

דניאל: נכון. דיברנו. יש לי חבר במשטרת הגבולות. הוא חייב לי טובה...

רות: אתה יכול אפילו לנסוע להודו, אם אתה רוצה.

דניאל: (לרות) להודו?

רות: הוא תמיד רצה לנסוע להודו.

דניאל: הוא ייסע לאמריקה. החברים הכי טובים שלי באמריקה. סם. סם. וסנדרה...

רות: הוא ייסע לאן שהוא ירצה...

דניאל: בסדר. בסדר. שייסע לאן שייירצה. עזוב את הנעליים. שב רגע. לא כל אחד מוכרח להיות חייל, יוני. אתה לא צריך לכעוס. ואתה לא צריך להתבייש...

יוני: (בכעס) אני לא מוכרח? למה? בגלל שיריתי באיזה ערבי מסריח? יריתי בו כדי להציל את החברים שלי...

דניאל: אני לא דואג לערבי המסריח. אני דואג לך...

יוני: אם אני לא אהרוג ערבי כדי להציל חבר, אז אף חבר לא יהרוג ערבי כדי להציל אותי...

עכשיו יוני כבר סיים לנעול את נעליו.

רות: תקשיב לי, יוני. הערבי הזה יכול מצדי להירקב בקבר שלו. אתה לא חוזר לצבא...

יוני: שכחתי את הערבי הזה. שכחתי אותו. גם כל החברים שלי כבר שכחו אותו. אף אחד בכלל לא חושב עליו יותר. אנחנו לא רוצים לחשוב. לא רוצים לדעת... ואני אגיד לכם גם למה אף אחד לא רוצה לחשוב. כי גם מחר אנחנו צריכים להיות שם. וגם מחרתיים. ואם אני אמשיך לחשוב עליו גם מחר ומחרתיים, אז אני אתקע לעצמי כדור בראש... (בכעס) זה מה שאתם רוצים? שאני אתקע לעצמי כדור בראש? (בצרחה) לא ידעתי שהיו לו רק ספרים בתיק. לא ידעתי...

יוני נוטל את תרמילו ומעמיס אותו על כתפו. הוא פונה לקחת את הרובה שלו, אך דניאל ממחר ולוקח את הרובה לפניו. הם עומדים זה מול זה. הרובה מכווך אל יוני.

רות: מה אתה עושה? מה אתה עושה? עזוב אותו...

דניאל: הוא ילך לצבא. הוא ילך והוא לא יחזור...

רות: הוא לא ילך...

דניאל: הוא ילך והם יחזירו אותו בארון. אם אף אחד לא יירה בו, הוא יירה בעצמו...

רות: אל תיגע בו. אני אשב לידו כל היום וכל הלילה. אם הוא ילך, אני אלך איתו. אני אלך איתו לאן שישלחו אותו...

דניאל: את לא רואה מה קורה לו?

רות: הוא הילד שלי. אם תיגע בו, אני אהרוג אותך.

דניאל: היינו צריכים לעשות את זה ביום שהוא נולד!

רות: אני נשבעת שאני אהרוג אותך...

דניאל: אני רוצה אותו חי!

יוני צועד לקראתו.

יוני: תן את הרובה. תן את הרובה...

דניאל נד בראשו בשלילה. בסערת רוחו הוא מכוון את הרובה אל רגלו של יוני ויורה. יוני צורח מכאב. רות מכה באגרופיה בגבו של דניאל. האורות יורדים. רק זעקותיו של יוני נשמעות בחשכה.

סוף